

www.jollibread.com

© Del text: 2020, Jordi Fenosa

© De les il·lustracions: 2020, Assumpta Codina

© D'aquesta edició:

2020, Santillana Infantil y Juvenil, S. L. i Grup Promotor, S. L.

Carrer de les Ciències, 73 (Districte econòmic Plaça d'Europa)

08908 L'Hospitalet de Llobregat

Telèfon: 93 230 36 00

ISBN: 978-84-16661-90-9

Dipòsit legal: M-28.352-2020

Printed in Spain

Primera edició: febrer de 2021

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

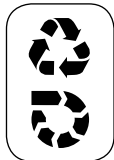
Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega,

Álvaro Recuenco i Laura Ruiz

Les matèries primeres utilitzades
en la fabricació d'aquest llibre són reciclables
i compleixen àmpliament la normativa
europea de sostenibilitat, economia circular
i gestió energètica.

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment, adreueu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

Rebaues!

Jordi Fenosa

Il·lustracions d'Assumpta Codina

jollibre

—Rebaves, quin fred!

7

Aquell matí feia un fred que arronsava les antenes. De ben segur que era l'estiu més fred que l'Octavi havia viscut en tota la seva vida! És clar que la vida dels llimacs no és gaire llarga, i l'Octavi només n'havia conegut un, d'estiu.

Sigui com sigui, el cas és que feia fred, i tant que en feia!

L'Octavi va mirar al seu voltant. Tot el que podia veure era de color verd. Però no pas verd oliva o verd pistatxo, no. Tot era d'un bonic color verd enciam. L'Octavi,

però, ho va trobar ben normal, ja que era dins d'un enciam, atipant-se de fulles tendres. Però no d'un enciam qualsevol, era dins de l'enciam més fresc i sucós de l'hort de can Sisó, que era el millor hort de Vilabarnils, que era el millor poble de... bé, tant se val, perquè l'Octavi mai no havia anat més lluny dels tres horts i les dues fonts del seu poble. Així que, segur, seguríssim, que Vilabarnils era el millor poble del món. Per cert, algú de vosaltres sap per on cau Vilabarnils?

9

El cas és que l'Octavi estava sorprès pel fred que feia aquell estiu. Se sentia tan enfredorit que ja començava a tremolar i tot. Es va arrossegar per la fulla fins a treure el nas fora de l'enciam. Va mirar enfora. El paisatge que es va trobar ja no era verd. Era ben blanc.

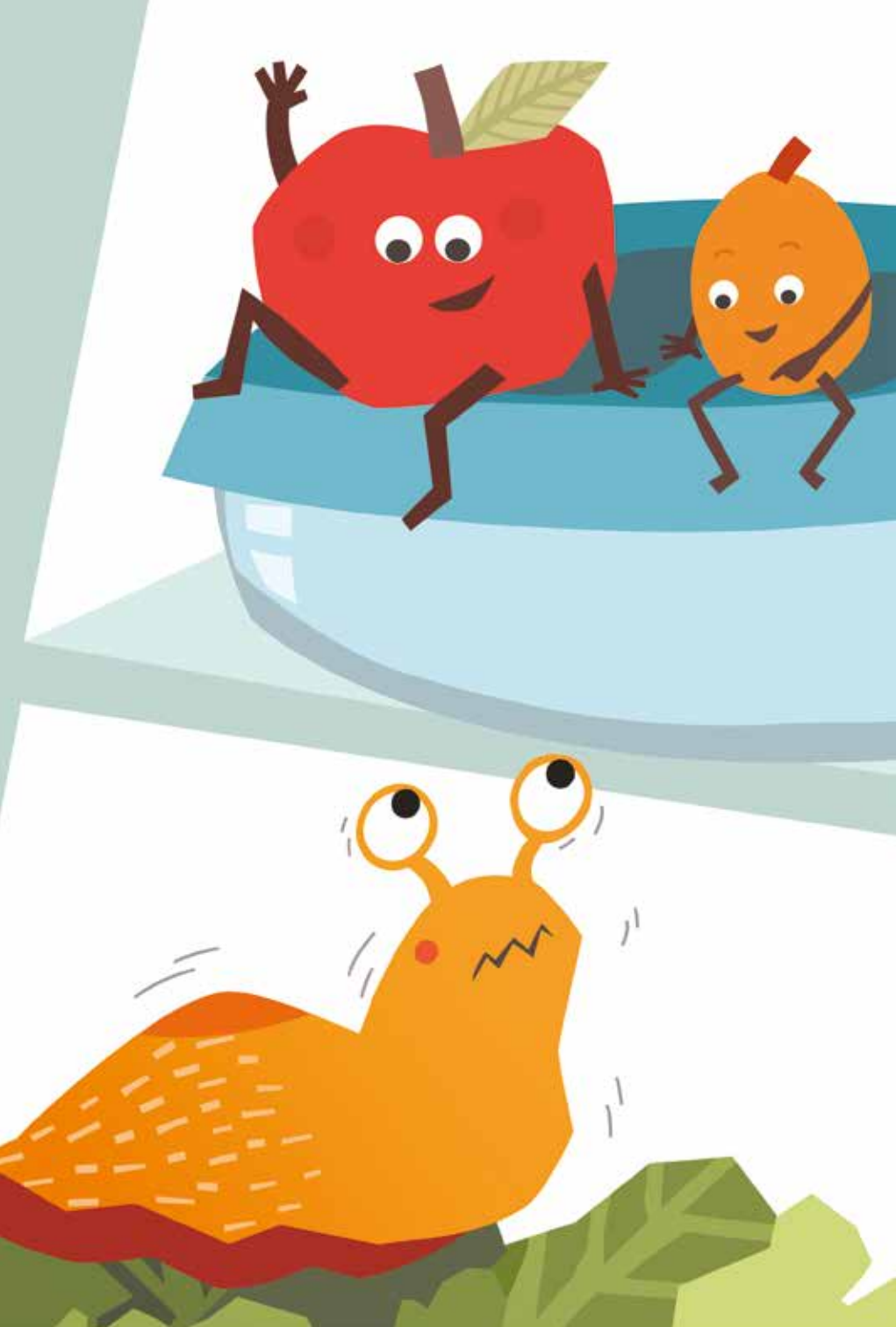
—Rebaves... tot és blanc! —va dir l'Octavi, que, a més de golafre i fredolic, era un xic curt de paraules.

—I és clar, que tot és blanc! I doncs, què t'esperaves, llimac? Que fos lila amb taques grogues? —es va sentir que deia
10 una veu cridanera.

—Calla, Pepa! Què t'hi jugues que aquest no havia vist una nevera en sa vida! —va fer una altra veu.

Davant mateix de l'Octavi, dos personatges s'estaven sobre una carmanyola de plàstic blau, mirant-se'l amb aire divertit. L'un era una poma lluent i rodanxona. L'altre, una nespra d'un bonic color com... de nespra.

12 —Beeenvingut a «can Pulmonia», la nevera amb més trempera! —va dir la poma, fent unes ganyotes divertides—. Va, Micaco, digues tu alguna cosa per «trencar el gel», he, he!

—No li facis gaire cas —va dir la nespra—, la Pepa està una mica tocada per la tramuntana. Hola, jo soc el Micaco.

—Ho... hola —va dir l'Octavi, una mica tremolós—. El meu... nom és... Octavi. Però, què... on soc? —va dir l'Octavi, mirant desconcertat al seu voltant—. Jo... era al meu hortet, menjant enciam, i ara...

—A mi em sembla que el teu enciam ha estat collit, portat al mercat i venut. I ara és en una nevera, amb tu a dins —va dir-li el Micaco.

L'Octavi s'ho va mirar tot ben sorprès. Aquell lloc li semblava terriblement estrany i fred. Sobretot, fred.

13

—Doncs, ja ho veus, nano! —va dir alegrement la Pepa—. T'ha tocat la loteria! Amb la caloreta que fa allà fora, aquí tampoc no s'hi està pas tan malament, oi, Micaco?

—I tant que no! —va respondre el Micaco—. Vine, Octavi, et presentarem tota la colla! Mira, aquella d'allà és l'Ampolla de cava. Bon dia, Ampolla, com va tot?

A la porta de la nevera hi havia un prestatge amb dues o tres ampolles. Una era de cava. Va mirar-se l'Octavi amb cara d'avorriment.

—Bon dia... —va saludar-la l'Octavi, molt educat.

—Ns dia... —va mormolar l'Ampolla.

14 —Bah! És una malcarada, no li facis cas! —va dir la Pepa—. Fa anys que és aquí, diuen que és la més antiga de la ne-
vera. Es veu que les persones d'allà fora pensen obrir-la per celebrar el dia que el seu equip guanyi la lliga, o la copa... Però, deu ser un equip molt dolent, perquè van passant els anys i, res de res!

—Una mica més amunt hi viuen els formatges —va continuar el Micaco—. Aquell amb taques blaves és el Tuf. És un autèntic formatge Roquefort!

—Eeei, hola, companys! —va dir el Tuf—. Qui és aquest? És nou?

—Sí —va dir la Pepa—. És un llimac, es diu Octavi.

—Doncs ara mateix baixo! —va dir el formatge, molt alegrement—. Li faré una abraçada de benvinguda!

—Nooo, no cal, Tuf, no et molestis! —va dir ràpidament el Micaco.

—Sí, de debò que no cal! —va fer la Pepa—. Segur que tens molta feina! Ja ens veurem més tard!

—El Tuf és bon paio —va xiuxiuejar el Micaco—. Però fa una pudor terrible!

De sobte, es va sentir una veu aguda i antipàtica.

—Vaaja, què hi veig, aquí! Ara teniu cucs passejant pel vostre prestatge? Trobeu que hi dona un toc més natural i ecològic? Hi, hi, hi...

L'Octavi va alçar la vista. Qui havia dit això era el Iogurt de maduixa, un tipus presumit que es passava el

dia rondant amunt i avall per la neve-
ra.

—No és un cuc —va dir-li la Pepa—. És un llimac!

—Un llimac? Haahaha, un llimac! No teniu remei! —se'n va burlar el Iogurt.

16 —Sí, un llimac! —va dir el Micaco—. I acaba d'arribar dins d'un enciam!

—Ai, hahaha, en un enciam! Hee-hehe! quin tip de riure, ai, que em caduuco! —el Iogurt reia com un boig.

—Tu, poti-poti de conservants i colorants! Torna-te'n als prestatges de dalt, amb els de la teva colla, i deixa'ns en pau!

—Sí, ves-te'n a tocar els nassos a casa teva! —La Pepa i el Micaco es van encarar amb l'impertinent Iogurt, que continuava rient.

—Ai, ha, he, he... que en sou, de pallusos! Haa, ha, ha...!

18 Les dues fruites es van embolicar en una discussió inacabable amb el Iogurt de maduixa. Mentrestant, l'Octavi començava a estar ben tip de passar fred. Va pensar que en aquell lloc ningú no li feia ni cas, així que va decidir tocar el dos. Enganxat a una paret, va pujar nevera amunt.

Va passar a prop del prestatge de la mantega, i després, per les oueres. Un dels ous roncava fent molt de soroll. No deixava dormir els altres quatre ous, que se'l miraven amb mala cara.

Finalment, l'Octavi va arribar a dalt de tot. Hi havia un prestatge de vidre. Va avançar, amb curiositat.

Uns envasos de colors llampants xerraven entre ells. Hi havia un bric de suc de

fruites, un pot de quètxup, una ampolla de cola, un pastisset de xocolata embolicat en plàstic de coloraines...

El Bric es va girar i, en veure l'Octavi, va cridar:

—Qui ets, tu??? Què hi fas, aquí?!!!

—Ho... hola, jo... —L'Octavi anava a explicar la seva història, tot allò que és un llimac que era dins d'un enciam... però no li van deixar dir ni piu. Van començar a escriassar-lo tots alhora molt enfadats. 19